

ЕСЕЊЪ.

Мъгли се гжсти, черни трупатъ,
Слана попари дървесата,
Отъ вихри клонитѣ се чупатъ,
Наведоха чела цвѣтята.

Поточенцето пъкъ игриво
Замрѣ срѣдъ пѣсенъ недопѣта,
Небето словено-сиво
Ридае катъ вдовица клета.

Отлитатъ птиченцата пойни
Далечъ—къмъ топли югъ, кждѣто
Безъ-четъ сж днитѣ топли, знойни,
Тамъ, дѣ царува вѣчно лѣто!

1919 год.

Любомиръ Бобевски.

